Я ні з ким не піду до пивниці,
Де пляшки наче очи медуз,
І нікому в диму не присниться
Хижий усміх фарбованих уст.
І ніхто, і ніхто у мій келих
Бурштинових хвилин не наллє,
І нікому мій голос веселий
І нікому горіння моє…
А коли у задумі вечірній
Розгойдається кожний ліхтар, —
Замаячать у хаосі тіні,
Наче тіні потворних примар…
І між ними химерною тінню
Промайну зачарована я,
І нікому привіту не кине
Золотая утома моя.